MIRCEA OPREA

NOD PE FRÂNGHIE

QUADRAT

MIRCEA OPREA

Născut:
8.12 1945, Belceşti, Iaşi;
Domenii: poezie, proză, eseistică, publicistică literară;
Studii: Liceul A. T. Laurian Botoşani; Facultatea de ziaristică Bucureşti (promoţia 1976);
Activităţi principale: redactor la ziarul *Clopotul, Gazeta de Botoşani*; metodist la Biblioteca Judeţeană *Mihai Eminescu* Botoşani; directorul revistei *Eurobusiness* (Grafik-Art SRL Botoşani); consilier de imagine la Primăria Municipiului Botoşani.
Debut literar în presă (poezie): 1971;
Membru al USR.

(foto: Emanoil Marcu; arhiva autorului)

MIRCEA OPREA

*

Nod pe frânghie

Telefon: 0747.214.553
E-mail: quadrat.bt@gmail.com
Director: Dumitru Ivan
Consilier editorial: Dumitru Ignat

Desen copertă: Harshit K. Verma
www.hkvdesigns.weebly.com – Pinterest

Descrierea CIP
a Bibliotecii Naționale a României
OPREA, MIRCEA
Nod pe frânghie /
Mircea Oprea
– Botoșani: Quadrat, 2023

ISBN 978-606-723-241-7

821.135.1

Apărut: 2023, Botoșani – România

Tipar: Tipografia Ria Botoșani

Tel.: 0745.125.211

MIRCEA OPREA

NOD PE FRÂNGHIE

(poeme târzii)

EDITURA QUADRAT
BOTOŞANI, 2023

Prietenului meu,
pictorul ***Corneliu Dumitriu***,
plecat în lumea umbrelor colorate.

MAREA PRIN VAD

CEASUL NU SE DĂ ÎNAPOI

Eu vin dintr-un vis străin,
eu vin dintr-un vis urât.

Se decretase că ora exactă
este secretă,
că timpul prezent este strict secret,
să nu afle duşmanul
când la noi e zi sau noapte.

Se confiscau, în visul meu,
toate ceasurile de prin case,
şi ceasul de mână, ceasul de masă,
şi deşteptătorul rămas la ora de vară.
Celor care nu le predau benevol,
li se luau ceasurile cu forţa.

S-au confiscat vagoane de ceasuri,
din toate mărcile,
s-a interzis până şi ora locală
măsurată de ceasuri venetice
aduse de-aiurea în ţară.

Cu vorbe mari
rostogolite prin ziare,
se vorbea de naţionalizarea vieţii mele
la timpul prezent,
viaţa mea –
ajunsă proprietate de stat.

Apoi, ceasurilor toate
le-au fost smulse limbile,
până şi secundarul li se scoteau,
odată cu limba cea mare,
cu limba cea mică.
În noaptea mea lungă visasem
că ne-au smuls
şi tic-tacul cel vechi din perete
iar orologiul din turnul bisericii
l-au spoit cu var şi cenuşă.

Abia la amiază m-am trezit,
când, pe străzi,
răzmeriţa era în toi,
oamenii cerându-şi timpul trecut
de pe cadranele şterse,
zilele rupte din calendar.

Târziu, am ajuns şi eu la primărie
să-mi iau pendula avută în alt timp.
Da, mi s-a făcut dreptate:
cum toate ceasurile
au primit tot alt stăpân,
mie, doar limba,
limba mută şi oarbă
mi-au dat-o înapoi.

COCOAŞA CU VISE

Visele ce ţi s-au împlinit
le recunoşti de departe
după cum merg în două picioare,
visele-mplinite îţi par fapte banale,
născute de femeia din stradă.

Visele tale împlinite
le recunoşti de la distanţă
cum te trag ruşinate spre somn,
în hamac.
Pe pământenii mărunţi, cu vise rele,
să-i vezi şi de-aproape,
n-ai puterea cea rea
să-i trezeşti după plac.

Urâte, schiloade,
cu cocoaşe în spate şi ele,
până s-ajungă la mine,
visele fericite
îşi dau duhul împlinite
dintr-un oftat.

LA ORIZONT LEVANTUL

Acesta să fie drumul,
nu eu sunt cel care îl străbate,
aceasta să fie calea,
eu nu sunt aici;
acesta să fie cerul,
nu eu sunt pasărea
fulgerată în cădere de lumină;
acesta să fie norul,
nu eu sunt ploaia ce urcă la el.
Aceasta să fie privirea
pe care alunecă visul meu
din treaptă de piatră
în treaptă de pământ,
nu eu sunt ochiul
ce o pândeşte.

Vapoarele negre
trec orizontul,
îmi apropie clipa
de clipa ce vine
şi nu se vor mai vedea.
Eu sunt
în acele vapoare
şi plec cu fiecare peste ocean
trecând ca mâine Bosforul,
trecând ca mâine Levantul,
eu, cel care sunt în fața voastră
şi nu-l vedeți.

BEAU CAFEAUA

Când beau cafea
citind ştirile de dimineaţă,
cine din mine bea cafea,
cine din mine află,
când beau zaţul amar,
cum cad miniştri
din litera de ziar?

Când îmi încalţ pantofii
şi degetele îndemânatice
încheie şireturi,
eu, robotul aflării de sine,
îmi închei şireturi imaginare,
cu fundă şi nod,
pe podea în picioarele goale
s-alerg la bar, după cafea.

Când duc mâna
să prind cartea din raft,
inventar de singurătăţi,
cineva din mine citeşte deja
şi memorează uitarea
în aburi de cafea.

De grija ce-o port
robotului aflării de sine,
abureşte oglinda
şi oglinda se face apă,

oglinda se face ocean în furtună
să mă pierd cu vâsla în mână.

Mă uit în oglindă, de obicei,
şi oglinda n-o văd
cu ochiul meu miop,
când îmi beau ceața
uitând de cafea
citind valuri,
valuri din oceanul potop,
orizont ivit în fereastră,
pe laptop.

SCRISUL DE SUB SCRIS

Scriu adevărul,
adevărul pe care-l ştiu despre mine,
îl scriu pe foaia albă şi,
sub scrisul meu,
foaia rămâne albă.

Scriu cu cerneală neagră
adevărul meu negru pe foaia albă
şi albul foii persistă
peste adevărul de nevăzut.

Scriu cu degetul meu
pe geamul aburit şi,
sub dogoarea adevărului,
scrisul se usucă.

Scriu adevărul pe zăpadă
şi zăpada se usucă.
Îmi scriu semnele în aer,
cum ai scrie pe cer,
cu toate culorile curcubeului
şi vântul îmi răsfiră fuiorul fiinţei.

Oricum l-aş scrie,
adevărul meu
nu poate fi spus de mine,
adevărul nu poate fi rostit
de fiinţa care-l trăieşte,

şi nu se scrie singur,
şi nu rămâne viu fără mine.

Mi-i frică de ura ce-o port
în cerul gurii,
ura iscată din cuvinte,
trei litere scârbite,
trei litere firave de beznă,
mi-i frică de iubirea ce-mi cere
să stau drept pe pagina albă.

EU, LA DIFERITE VÂRSTE

Cum să nu crezi în minuni
când scrii poezie?

Scriu poezia pe care, până ieri,
nici eu n-o ştiam.
Şi dacă mi-ar fi citit-o
în stradă cineva,
tot n-aş fi ştiut
că e scrisă de mâna mea,
aşa cum aflu că am trăit-o până ieri.

Scriu şi astăzi,
scriu şi recitesc acelaşi basm
al cărui sfârşit
îl uit de bine ce mă doare,
cadavrul meu tot la alte vârste.

Iubesc, citesc
şi trec mai departe cu povestea
la ziua ce vine din calendar.
Scrisul meu
e tot tăcere când,
să vorbesc,
încă n-am prins-a-nvăţa.

Sfânt veştejindu-ţi slava sub nimb,
cum să nu crezi în minuni,
în pelin şi odoare.

SUFLETUL CA AERUL

Îmi putrezeşte apa în gură
şi pâinea
şi-a pierdut dulceața,
zadarul –
gust cât are bruma,
nimicul –
substantiv fără culoare.
Atunci mi-am pus în gând
să fac ceva,
să umplu un dirijabil
cu aer cald
din respirația mea.

Luni de zile în şir sau ani şi ani
ar trebui să expir în balonul meu
priponit de pământ.
Dar n-am atâta suflet
cât să se ridice un balon
şi de-o palmă,
cât un deget să fie.

Şi mai suflu în lucrare,
îmi pun suflarea de-o viață,
să-mi ridic umbra în picioare.

CAL DE MARE

Cum mi se schimbă
mirosu-n somn,
adânc miros,
adânc de mare
când dorm uitat pe-o rână
şi ochii mei închişi
miros a sare
din ocna adâncului de mare,
întunecat târâm
cu ceruri luminate
de tăceri.

Şi iarăşi mă trezesc pe mâine,
trecut şi acesta peste ieri,
am spaimă de mirosul
dinspre alte zile,
moştenirea mea
nu-i pentru nările fecioare -
trupuri de zefire.

Într-un picior călcând,
timpul meu sub apă trece,
se trece fără şa ori călăreţ,
se trece cal de mare.

SĂMÂNȚĂ DE PÂINE

Vine umbra nopții –
batem apa cu lopeți de beznă,
vâslim osteniți în zori
să ne ridicăm
la suprafața umbrei.

Fratele meu,
te îneci în umbra ființei,
fără colac de salvare.

Plămânii,
lopeți de pământ
lopătând în piept,
din primăvară lopătând sub ploi
sămânța de răcoare,
sub fier de plug.
Îngropat sub hat,
plugarul ară.

Din pielea mea,
blană de grâne,
răsare coliva de praznic,
nerăbdătoare
sămânță de pâine.

BALAURII MEMORIEI

Îmi creşte în gât
gheară străină,
cântecul meu nu-i cântec,
e strigăt de mirare
când în singurătate
îmi visez morții,
pe cei morți
înaintea vieții mele,
morții cei vechi.

În somnul munților,
dorm, noduri pe funie,
balaurii memoriei comune,
adânc, în munți dorm
oasele noastre de mâine.

Carnea ajunge țărână,
creierul nămol ajunge,
peste strigătul tău,
stratul proaspăt,
iarba nouă,
veselă culoare,
în gât îmi creşte
gheară străină.

INSOMNIE ŞI VEGHE

Aleargă somnul prin mine,
astru de noapte,
deasupra planetei ce sunt
lângă lumea trează.
Dorm pe piciorul drept
ațipit în tihna dintâi,
restul planetei veghează.

Pe rând doarme trupul,
un ochi, o ureche,
somnul
nu mă-neacă întreg,
şi-mi lasă, pe rând,
afară din somn,
mâna, piciorul, un gând.

Umbra din somn
trece pragul casei
şi se duce-n lume
duh;
visul pământului
nu-i luminat cu totul
de soare.

Iepurele,
cu câte un ochi, pe rând,
doarme, în vis
cu piciorul din spate

alergând şi,
până primejdia se trezeşte,
iepurele treaz e departe.

Treaz va fi vânat
şi niciodată în vis,
ca şi omul,
cât este om şi nu zeu.
Când astrul somnului apune aici,
răsare dincolo din apă.
Fără să aleg,
careva din mine dispare-n somn,
altul din mine se trezeşte,
de-a pururi treaz, nu voi fi întreg.

Visele mele migrează
pe faţa nevăzută a lunii,
astru de somn în uitare,
tărâm bolnav de veghe în trezie,
cetate de scăpare.

Sunt tărâmul în care
somnul nu apune,
nici deştept cu totul nu-i,
de-a-ntregul viu
nu mi-i dat să fiu.

MAREA PRIN VAD

Eu nu pot trece
peste un râu secat,
nici pe mal
şi nici pe vad.

Prutul, de-ar fi să sece,
năpasta mea ascunsă,
eu tot pe pod l-aş trece.

Adânc am în instinct
frica de apa trădătoare;
şi pietruită
să fie poteca prin matcă,
eu aş trece valul
tot pitit în barcă.

Ştiu de bulboane,
de vâltori ascunse,
locuri mai adânci,
ştiu
de-atâţia înecaţi
ce tânjesc sub epavă
ori aşteptând,
pe cale, la rând.
Lor,
cum să le tai cărarea
înotând la pas,
parcă în plimbare.

Mi-i frică să trec
prin albia secată,
de cei ce vin din urmă,
să se înece.

Şi Marea Neagră,
de s-ar usca,
eu tot pe jos
spre Stambul m-aş duce,
de-a dreptul, prin vad,
că mă şi-ntreb,
sub adâncul mării
de-o fi aer destul
măcar pentru o barcă,
printre atâtea vapoare scufundate,
printre atâţia morţi
în morminte de valuri săpate.

Mai ştiu năluci plutind,
cum să treci cu pas agale, rece?

Şi oceanul, de-ar seca,
eu tot pe pod l-aş trece.

PASĂRE PE UMĂR

Cu toate câte s-au întâmplat,
cerul nu s-a apropiat de pământ,
legea gravitației
nu este cu nimic mai blândă,
apele curg şi azi,
deal – vale,
munții să-i despice
după aceeaşi osândă.

Aceeaşi pasăre
poposeşte pe umăr
profețindu-mi doar mie
ce va fi peste an,
fulgi din aripi,
ninsori de cenuşă,
pasăre de foc în tinerețe,
în cuib ascuns
de lacomul hultan
mai varsă şi-acum
tăciunii din guşă,
în norii de fum.

Şi iarba îmi creşte
peste genunchii
lăsați în pământ;
aş zice că-i tânără,
în aprilie,
zăpada din vişini.

Încă respir violet –
plămâni de vanilie.

Ce tineri vom părea
pruncilor ce vin,
copilului ivit acum,
războinicului Homer,
rătăcit, în moarte,
pe drum.

MERG ÎN URMA MEA

Merg cu un pas
în urma mea;
aşa merg eu
înainte de a mă naşte
şi am bănuiala că merg
tot în altă parte
decât cred că merg.

Merg de ceva vreme
cu grija să nu-l ajung
pe cel din faţă şi,
pas cu pas,
urmăresc necunoscutul,
care-mi poartă chipul,
numele.

De când mă ştiu,
pas în pas,
merg pe urma celui care sunt
şi mor.

Mor de curiozitate
să aflu unde se duce
omul în urma căruia merg
ca din părinţi în părinţi,
şi ei călcându-mi talpa
înainte să mă nasc.

Am început să-mi calc pe urme,
să-l ştiu mai bine pe stăpân,
pelerină de umbră,
umblând ca sluga
după blid şi pâine,
pe urma lăsată de păgân,
pe când am început
să-mi calc pe urme.

Am moştenit să-mi depăn urma
păşind departe troscotul potecii,
să car cu cârca, în spinare,
umbra de nori, povară grea.

VIDUL PERFECT

Să construieşti vidul,
cu mortar şi cărămidă,
să ai o cameră
din care scoţi lucrurile,
unul câte unul,
să o goleşti de tot ce se vede
şi apoi să scoţi şi aerul,
atom cu atom,
până pereţii sunt gata
să se prăbuşească în interior
şi tot nu vei reuşi
să ai vidul perfect,
cum nici plinul perfect
nicăieri nu-l găseşti.

Pleci de acasă
şi casa nu pleacă din tine,
fugi în lume
şi lumea fuge spre tine.

Doar poţi gândi la asta
şi, gândind intens vidul,
tot aruncând afară
lucrurile din tine,
atom cu atom,
vei vedea cum numele tău,
scris pe pereţi goi,
abia mai ţine casa în picioare.

ÎMPĂRĂŢIE ŞI BLAZON

Peste pământul nimănui,
zboară vulturul,
blazon de împărăţie.
El, regele,
el, sieşi simbol,
din stele se prăbuşeşte în gol,
împărăţie şi blazon.

Dimineaţa – aripa moale,
cârpă din cer uitată pe gazon.

Tai pepenele roşu de dulce,
muşc din carnea-i vie,
ţăran uituc
rămas sub harbuzărie,
în brazda de ţărână.
Muşc din împărăţie,
muşc adânc din rană
ca din ultima felie,
cu sânge dulce în barbă.
Du-te acasă,
grădinar uituc,
nu mai zburda sub iarbă.

Am plâns fără lacrimi,
am şi lacrimi fără să plâng,
nu ştiu ce doare mai adânc
sub pleoapa secată.

Nu lăcrimez,
nu plâng,
nimic nu doare sub pleoapă
când delirez
nedormit de sete,
cu lacrima încolțită
geana lumii-nsămânțez.

Îmi spăl ochii în zori
după răznitele vise,
îmi spăl ochii seara
după drumuri ucise
pe nesfârşita câmpie,
mă dărui curat nopții
în fânul întâlnirii cu joaca,
joaca de sub harbuzărie.

El, rege,
el, sieşi simbol,
din stele se prăbuşeşte în gol,
împărăție şi blazon.
Dimineața – aripa moale,
cârpă din cer uitată pe gazon.

VIAȚĂ LUNGĂ

Cât este drum
nu mă opresc din mers,
vreau să ştiu ce este
dincolo de capătul lui,
dincolo de umbră.

Sunt pe drumul de-nceput
în cămaşa veche
cu care stau în casă,
ca din naştere am pelinca,
aspră, abraşă,
scâncesc prin somn din prima zi,
leagăn şi scrânciob,
să mă trezesc
dincolo de capătul drumului.

Nu azi, nu mâine,
şi vine ziua să rup
ruptura de pe mine,
să-mbrac cămaşă nouă
peste ziua veche,
să-mbrac veşmântul zilei mari,
haina de duminică.

La capăt de drum –
durerea de a fi viu,
cămaşă purtată de-o viață.

Ca înainte de naştere
aştept vestea;
ies în poartă
să-l întâmpin pe zeu.
La capătul zării
sunt gata să aflu:
vestea cea mare sunt eu.

UROBOROS

El, balaurul cu trei capete,
zmeu şi dragon,
din ură, pe sine devorându-se,
nu va muri de foame,
fără pradă nu va rămâne
în lumea ce pe sine se înghite.

Fiinţa, şarpe flămând,
îşi înghite coada,
şi aripa şi-o-înghite,
nu moare, el,
priceput în taina renaşterii.

Prezentul de nevăzut,
cum nici viitorul nu se vede
nu îl negi,
nu îl ştergi.
Nevăzut de nimeni,
cel absent vederii
renaşte dincolo de orizont.

Şarpele, în sine, pe sine se vede,
în somnul de veghe –
ochiul deschis,
în bezna senină cerul nu-i zid,
nu dispare nici clipa trecută,
măsură cu măsură,
se soarbe-n ora ce vine.

Şarpe şi vultur, rivali de moarte,
ajunşi în logodnă divină,
acum – unică fiinţă,
perpetua luptă sub armura comună,
slujind acelaşi semn de blazon.
Subpământeanul şarpe,
pildă mistuitoare în gând de erou,
năpârleşte să renască în alt timp;
eu, acum, pe mine mă pândesc,
şarpe în şarpe vânând.

De ce m-ar aştepta şi-n vis
sfârşitul trecut în fantasmă,
gura ce se macină
de sine vorbind,
când urechea
în sine se stinge tăcând.
Şarpele, cu el în luptă,
se pândeşte cum
doi străini în unul
cad la pace, se-nţeleg
de nu-i aici omega şi alfa
cu rotundul lor întreg.

PUMN ŞI GHEARĂ

Am, la degete,
unghii de pasăre,
am solzi grei pe umăr,
epoleți de zburător.

Am cinci degete la mână,
unul mai trebuincios decât altul,
n-aş pierde niciunul
şi, la bătaie,
țin gheara strânsă pumn.

Şase degete de-aş avea,
unul din ele m-ar stingheri
şi încă n-aş şti care-i de prisos,
excesul fiind râvnit
peste tot ce am.

De ce mi-ar creşte mie,
condei în brâncă,
degetul pierdut.
De ce-mi răsare
unghie străină purtată de fiară,
îngropată
în pământul dinainte scris,
amintire de gheară.

A ÎNVIAT TROIȚA

De-atâta lună-n cer,
păgână,
a-nviat troița în răscruci.
Umbra ei apasă,
doare
când litera se-ntoarce,
negru tuş,
în călimare.

Cuvântul viață
iar dă rod
în litere de aer vechi,
sub luna grea de fum
visam, lemn viu în cruci,
cum
pădure creşte-n cimitire
şi morții toți se-ntorc,
silabă cu silabă,
cu numele întreg
sub ceas promis.

Huma,
sub luna fumurie,
lutul dintâi
se face şoaptă vie,
mâna mea se face scris.

NAVA DE PĂMÂNT

Am multă humă în sânge,
venele mele, brazde întoarse,
mă voi topi sub haturi,
bob de sare, odoare de sfânt.

Țărâna în sânge
rămasă din altă viață,
oriunde va fi să fiu,
voi sfârşi pământean,
nori de humă în cerul gurii.

Peisaj de vis,
dealurile, malurile
mi-au intrat în sânge,
sistolă, diastolă
bat în amintiri.

De mă grăbeam
să mă smulg rădăcinii,
ajungeam treaz,
viu pe altă planetă;
nave se-ntorc din călătorii
fără urmă
de pământ în memorie,
eu curg
rană deschisă peste haturi,
curg pe-aceeaşi rană,
sânge şi sare.

Privirea mea pipăie bezna,
nu are punct de sprijin
să-şi urnească
rădăcina din brazdă,
de sub nimicul obez
ce mă ține.

Eu, mie,
îmi sunt greutate
uşoară de prețuit în palmă,
numai şi zâmbind,
aş zbura,
surâsul – energie destulă
în plimbarea spre lună;
zâmbind – stânga,
zâmbind – dreapta,
uitând de gravitație,
aş ajunge departe,
în imponderabil,
dar n-am să zâmbesc,
când,
lumea fără zâmbet,
îşi reia orbita în fiecare zi.

Mie însumi duşman,
trupul meu încă viu,
navă de pământ,
cosmic liman.

MÂNA – SCRIE, MÂNA – CÂNTĂ

O mână secretă
îmi poartă mâna
şi eu parcă scriu
cu mâna mea.

Un ochi secret
în ochiul meu
se deschide,
când spre voi priveşte
ca şi cum
prima dată v-ar vedea.

O inimă secretă bate
în ritmul altei lumi,
când inima-mi stă în loc
obosită şi ea.

Când mâinile mele
cad a lehamite
pe lângă trup,
o mână secretă
scrie poezie,
cântă de dragoste
pentru lumea cea rea.

PE MALUL NIMICULUI

Râul acesta nu are peşte,
nici apă nu are
şi nu este un râu.
E nimicul din faţa mea
pe malul căruia
nici nu stau la pescuit,
cum nici undiţă nu am
şi nici nu ştiu să pescuiesc.

Fără undiţă,
fără apă,
fără peşte,
aştept să tragă
un crap mare
la momeala ce n-am pus-o
şi văd că e un peşte prea mic,
mic de nu se vede,
ba şi momeala ce-mi lipseşte
şi pe asta o pierd.
Mi-i greu până să prind
şi eu peştele mare
căruia, tot aşa,
îi voi da drumul în lume,
în râul ce curge
sub malul nimicului,
unde stau acum.

SOMNUL CUMPĂRAT

Să te gândeşti la somn
ca la fapta dintâi a vieţii,
lucrare de împlinit
fără efort în fiinţa ta,
haină croită pe măsură,
alături nicio împunsătură,
fără defect, fără tivuri, cute,
rimă ivită din natură,
fără urmă de ac ori maşină,
stofă sudată
în război de ţesut.

Somnul -
haina pe talia ta,
haina de îmbrăcat,
o singură dată,
pentru ceremonia nopţii,
haina potrivită ţie,
cum eu nu voi încăpea
nici pe jumătate
în somnul tău de mire,
cum nici somnul meu
nu te primeşte,
haina ta mă strânge în umeri,
îmi pune riduri pe frunte,
plesneşte-n în urechi
de strânsoare.

Somnul,
haină făcută în casă,
nu se scoate în stradă,
între prietenii vrăjmaşi.

Cine să-mi ştie
straiele de somn,
buzunarele zornăind de vise,
când traversez oraşul
treaz şi golaş.

Somnul mi-i haină pe măsură,
pelinca de-nfăşat din pruncie
ce-o port de-o viață
şi dincolo de ea,
pânză trainică
în casă
făcută de mama,
cămaşă deasă
de nu trece lumina,
nu trece umbra,
nici vina.

Cum să dormi în hotel
cumpărându-ți patul
cu somnul de-a gata
în damasc levantin,
că nici nu ştii
cine o mai fi dormit în el,
s-adaugi zilei tale,
ca din greşeală,
mireasa străină
din visul vecin.

FABULA MAESTRULUI

O viață întreagă
maestrul a tăbăcit piei de muscă,
toți ştiam, n-aveam nevoie
de marfa imposibilă
dar cumpăram,
scrâşneam din dinți
şi cumpăram piei de muscă.

Şi, iată, cine s-ar fi aşteptat
la atâta durere:
tăbăcarul de piei de muscă
a murit,
năvălind acum muştele pe el,
pe maestrul nostru.

Noi trăim în urma sa,
trăim pe seama alungării
gâzelor rămase vii,
stranie răzbunare,
le alungăm
de pe tăbăcarul maestru
lăsat în mausoleul deschis.

De unde, săracii de noi,
vom mai procura
marfa atât de rară
în zilele rămase.

GUSTUL CUVINTELOR

Aş lua câte o gură
din fiecare cuvânt,
o gură,
nu mai mult de-o-mbucătură,
o silabă
din tot ce este,
din tot ce va fi,
din tot ce are lumea,
din fructul copt,
din fructul amar,
din mierea de sulfină,
din cuvântul otravă,
să iau cât un geamăt.

Din marele nimic,
fără laturi,
fără aromă, fără timp,
din toate să iau o-mbucătură,
din tot ce are lumea,
să gust pe limba mea,
să gust pelinul îndelung,
şi, când noaptea stinge,
cuvântul din urmă să-l spun:
din marele nimic,
suspinul îmi ajunge.

TĂCEREA OMOARĂ VORBA

De câte ori vreau să scriu
şi cel mai simplu cuvânt,
cuvintele, câte sunt,
sar să mă sugrume.
Vor să fie scrise toate deodată
şi pixul se face trunchi greu,
stejar bătrân.

Atunci îmi zic:
gata cu scrisul,
e vremea să vorbesc.
Şi cuvintele
se îngrămădesc pe limbă,
toate se cer auzite acum,
vor să spună ce n-au spus
în viața lor
şi în alte vieți,
ce n-au spus
rătăciții tăcuți.

Nu-i bine, oameni buni,
aşa nu ne vom înțelege;
vorbele spuse deodată,
spuse şi scrise,
toate, pe aceeaşi hârtie,
albituri la uscat sunt,
pe sârma de rufe,
spulberate de vânt.

Semnele mute
nu vor fi auzite
nici cât tăcerea
de până acum,
când larma li se face beznă.

Nu scriu, nu vorbesc,
privesc numai, privesc
cum lucrurile sar în față,
pe toate acum să le văd,
până mă cuprinde noaptea,
prea bine meritata
tăcere a lumii.

Când lumina cuvântului
nu mă vede,
nici eu nu o văd –
înțelegere totală.

VOI FI CEL CARE VREAU SĂ FIU

Îmi aşez carnea,
cu auz şi vedere,
în jurul cuvintelor.

Cuvintele-s averea mea
şi, eu, nimb de beznă
cuprins de tăcere.
Din ultima noapte,
legământ sub stea anonimă,
sămânță sunt în pământ,
când plânsu-mi secat de rod
mai plouă pe-afară.
Şi sunt, şi nu sunt
în cuvintele mele,
în tăcerea de început
ce încă vă dă ocol
până cuib de cartof să-şi facă
în urechea voastră.
Cuvântul ia forma trupului,
te priveşte în ochi
cum te-aş privi chiar eu,
are gustul coclit al vocii mele,
cuvântul – numele-mi poartă.
Şi tot ce nu scriu
ia forma golului cu sens,
tipar de statuie neturnată.
Vremea de secetă
îmi soarbe ființa.

POEZIA FĂRĂ CUVINTE

Când voi reuşi să scriu
poezia fără cuvinte,
boare din plămânii mei cruzi,
uşoară plutire în gol.

Când voi reuşi
să scriu fără sterilul nopţii,
luând tăcerea simbol?

Cum să înţelegi cuvinte
şi să nu înţelegi tăcerea.
Icar,
semn de uitare vie
în oceanul din noi,
ochii lui,
poezia ce nu se scrie.

Eu –
nu vă spune nimic,
Eu –
un cuvânt
din cuvintele mele,
cuvânt şi fiinţă
absorbite de vidul comun
când pustiul alb
trage hotar
între limbă şi inimă,
viitorul din urmaşi – prăbuşit, Icar.

PIRAMIDA TĂCERII

Cuvântul va învia înaintea mea,
răscolind giulgiul tăcerii,
înaintea mea, fără trup,
va învia cuvântul.
Eu în cuvânt din cuvânt m-am născut,
luând, ce întâmplare, chip în carne
şi mor în cuvânt
tăcerea s-o farme.

Şi piramida –
un început de cuvânt,
în cuvinte s-a ridicat,
şlefuită şi mai înaltă
decât a fost vreodată
şi în cuvânt va fi demolată
cu mii de ani înainte
să se întâmple să fim,
cum se întâmplă
în cuvântul infim.

Şi iarăşi se aşează piramida,
orgoliu de nisip făcut coloană,
să rănească cerul
ţintind spre Orion,
gând ce vântură veşnicia,
nisip şi pulbere,
mormânt de faraon.

CLOPOT BĂTRÂN

Mâhnit e bronzul din mine,
lovit şi iarăşi lovit,
cu ştiinţă,
urmând partitura,
cu sentiment şi credinţă,
şi iar lovit în timpane.
Se dărâmă clopotniţa
şi Cerul tot nu aude,
oricât vei da
cu funia în clopot,
în pereţii cei surzi.

De ce suni pe vreme bună,
spaimă topită în bronz de tunet,
panică în liniştea de pace,
ochii mei privesc –
păcătoşii urcă în Cer
pe clipa vie – treaptă.

S-a-nţelepţit
clopotul bătrân,
şi, umil,
îşi muşcă în tăcere limba.
S-a anunţat la protoierie,
în parohia Vrăbieni,
clopotul şi-a înghiţit clopotarul,
nod atârnat de frânghie.

NOD PE FRÂNGHIE

MOBILIER DOMESTIC

În casa nouă
am stivuit în garderob
cioburi din amintiri orizontale,
din anotimpuri trecute,
trofee juvenile
şterse de ploaie şi vreme,
îmblânzite,
spălate cu detergent din reclame la zi,
scrobite, călcate, parfumate.
Ce amintiri curățele, spălățele,
putrezesc în dulap,
ținute pentru sărbători,
strecurate rar cu piper roşu
din crucea purtată
pe coperțile de carte.
Flămândă, neiubită
masa din bucătărie,
lemn şi vopsea,
muşama roasă,
cu uitate scene din Rai,
pâinea, vinul,
cina de taină în doi.

Trupul femeii în casa nouă,
garderob adus cu taxiul,
husă de piele,
fermoar tras până-n gât,
garderob străin în casă nouă.

Bărbatul stivuieşte zdrenţe,
amintirea altor mutări,
în garderobul nou –
cicatrici din nezise înfrângeri,
semne de carte,
gunoiul trufaş
purtat sub nume.

Nici trupul bărbatului
nu-i dulap de bucătărie,
nu-i canapea de salon,
pe care femeia îşi alintă pisica
întoarsă acasă din lumea pustie.

Zestre de nuntă,
inventar în divorţ:
dulap de lemn,
canapea din piele, ruptă de şale,
mâncată de gânduri, de vrăji adormite
şi tot ce mai poate fi un bărbat
împăturit zdrenţe, zdrenţe,
în garderobul olog rezemat de perete,
masa de două persoane în bucătărie,
toate – din lemn de brad
şi lemn de fag,
trebuie să fi fost cândva
bărbaţi şi femei.

Zestrea nopţii, inventar de zi,
toate până-n unghii dor,
în divorţul de mobila
din dormitor.

ELEGIA SEMĂNĂTORULUI

Bob inert de nisip,
țărm uitat de ochiul divin,
bob inert.

Mă împotrivesc, încă o zi,
vânturilor, valurilor
să prind rădăcini,
să ajung,
efortul din urmă,
bob de grâu, bob roditor
în brazda Semănătorului.
Mi-am regăsit stolul de nisip
când se întorcea
din țările soarelui,
stol însingurat,
stol fără mine.

Bob de nisip
în stol zburând,
visam că voi fi
bob de grâu
în sacul Semănătorului.

Bobul de nisip nu încolțeşte,
bobul de nisip e nemuritor,
e veşnic fără să fie viu.
Nu bobul de nisip
visează la nemurire.

PE SCURT

Îmi vine în minte
cuvântul *rezumat*;
tot mai scurt să te exprimi,
să te restrângi ți se cere,
nu este timp de-ntins
la povești,
le vei spune altădată,
altcuiva,
acum – un scurt rezumat,
ce tautologie mai e și asta,
scurt rezumat
cu ce-ai vrut să spui,
nu-mi scrie
poezie.

Eu însumi
sunt un rezumat,
sunt, iată,
cât mai încape în piele,
un scurt rezumat
al vieții
ce mi s-a trecut,
un rezumat al lumii
de până la mine,
și oriunde mă vedeți
e doar o idee
ce tot lasă rană
pe unde pășește.

Oriunde mă vedeți
e un cearcăn şi-atât,
e un rezumat al lumii,
o cicatrice de pe când
am trecut pe acolo
în idee,
cucui de aducere aminte,
cicatrice,
semn că am uitat-o.

Şi ce-i o idee decât
o prună coaptă, pesemne,
rămasă în aer
din pomul
târât în urma livezii
plecat cu tăietorul de lemne.

CE SE VINDE

Cum poţi înveli
un urs în hârtie,
să-l vinzi apoi drept poezie,
cum poţi să-l faci colet,
să înveleşti un urs
în aceeaşi hârtie
ca o greşeală
din tipografie,
să-l trimiţi pădurii
cu plata ramburs.

Nu poţi înveli în hârtie
râul care a curs,
nici umbra,
din ochii tăi,
a ghearei de urs,
poezia e tot altceva
decât pui pe hârtie
şi mereu cade eroarea
pe foaia de ziar,
când poezia trece prin tipar.

Ziua care s-a dus
şi durerea luminii din apus,
toate trec prin poezie
şi mor când
le înveleşti în hârtie.

Nimic din ce zic
nu se poate scrie,
nu-i bun de tipar,
este un fals ce se vinde
între coperte de poezie.

Eu m-am înşelat
dintotdeauna
şi când, acasă, zile şi nopţi
am răsfirat vrafuri de cărţi,
doar lumină în noapte a curs.

Nici până azi n-am dat,
prin cărţi,
de laba de urs
ce m-a speriat în copilărie,
umbră ambalată
dintr-o greşeală de tipografie.

ORAŞUL DE CUVINTE

Trăiesc într-un oraş de cuvinte,
merg pe străzi
călcând pe cuvinte,
printre case,
biserici şi magazine
clădite pe cuvinte,
să ajung la slujbă.
Muncesc, pe limba mea,
din dimineața ivirii cuvintelor
până spre seara lor,
până în miezul lor de noapte,
pentru un mizerabil salariu
de câteva silabe.
Muncesc până în dimineața cuvintelor
când le pun la loc în dicționare,
în dreptul literei în şir,
ca un bun zețar ce sunt.
Mă întorc la casa mea de cuvinte
pe-aceleaşi străzi,
purtând nume de cuvinte celebre,
şi-mi nimeresc casa din cuvânt
orbecăind prin bezna tăcerii.

Şi prietenii mei sunt cuvinte
şi ei locuiesc,
se odihnesc
şi se hrănesc din cuvinte,
cum fac toți în oraş.

Lumea din cuvinte,
singura lume de care am aflat
şi care mă ştie.

Şi, mergând aşa, tăcut,
în urma cuvintelor mele,
prieteni, cunoscuţi
sau numai trecători oarecare,
şi ei – tot cuvinte,
văd cum fulguieşte, ici-colo,
câte o propoziţie şi,
pentru o secundă,
lumea cuvintelor
capătă un sens real,
ca şi cum ar fi alcătuită,
în adevăr,
din piatră şi carne,
văd cum
lumea asta capătă
un sens ce se poate citi
ziua-n amiaza mare.

TOT CE NU VĂD

Viața să fie numai
cât văd cu ochiul,
ce simt în degete
de aproape
şi în auz – de departe?

Viața numai atât să fie?

Când nimic nu se aude,
nimic nu se vede,
nimic nu ai să atingi –
viața unde să fie
decât în toate acestea
care nu se văd,
nu se aud,
nu se simt.

Stânca goală, aspră –
orizontul -
şi tot ce *nu* văd,
la nimic privind,
este viața mea care vine.

23 ianuarie 2014

LEOAICA DIN VIS

Să-ți bată cineva noaptea în ușă,
să te-ntrebe pe când dormi:
Tu o plimbare nu dorești să faci?
Și te trezești
peste poarta de buruieni din grădină
că, treaz, te întrebi
de norocul
ce te ajunge în vis.

În oraș la mine s-a adus un leu
și, cum toată lumea aleargă să-l vadă,
mi-am zis să merg să-l văd și eu,
fie și-n vis.

Numai Frida,
frumoasa mea mătușă,
cu părul roșu, aprins,
leoaica visată de mine,
nu s-a dus.
Dar când s-a dus a mâncat-o.

Aflasem, așadar,
pentru ea venise leul
în oraș la noi,
mai aproape de mine,
vestea ce trebuia s-o aflu
noaptea, în vis,
leoaica să-mi bată în ușă.

OBOSEALĂ DE ZEU

Ca musafir ostenit
ce mi-a cerut găzduire,
sub coastele mele
ţin în taină un zeu.
El doarme la nesfârşit,
îşi doarme somnul divin
şi seninul fără hotar
se revarsă în ochiul de veghe.

În visele sale tresare
de se sperie cei de-aproape
când văd cât de anapoda mă mişc.

În vis zeul vorbeşte,
spre mirarea celor din preajmă
la şoaptele ce par scăpate de mine.
Cum să mă port
să nu-mi trezesc zeul din osteneala sa,
cazână ce sfârşeşte un om de rând.

Şi eu poate voi muri
numai din osteneala somnului de zeu,
voi muri şi numai din visul odihnei sale
din care nu se trezeşte.
Treaz de-o viaţă, stau de pândă
la capătul somnului străin,
asta fiindu-mi viaţa de priveghi,
am grijă de zeul ce doarme în mine.

Doarme, Dumnezeule,
şi eu mă bucur ca mama
când pruncul, prin somn, îi udă poala.

Ce va face el, de-o fi,
să adorm şi eu,
în rând cu oamenii de rând,
pe pat de pământ, plin de ruşine,
când îl voi îndemna să plece.
Cum va înțelege
că oamenii mor ca mâine
şi nu din lipsă de respect
pentru oaspetele
ce-mi onorează huma,
îi voi cere să plece curând
şi asta nu-i mărturie
că nu cred în zei şi dumnezei
şi-n nemurirea lor.

Mi-i teamă că,
în bunătatea sa de leneş al veşniciei,
cum este,
mă va târî şi pe mine
în zeiescul său nesomn
prin cine ştie ce tărâmuri.

N-am fost prevenit şi mă-ntreb
de n-ar trebui,
de pe-acum să-i găsesc altă gazdă,
să-şi odihnească îndelunga osteneală
a lipsei de moarte.

DRUMUL SPRE SUD

Când eşti la Polul Nord,
oriunde ai vrea să pleci,
ai un singur drum –
calea spre Sud.

Oriunde ai privi,
spre Sud priveşti
iar busola nu te-ajută.
Şi-o piatră s-arunci,
ea va cădea spre Sud.

Ce nebunie
cu alunecarea asta
spre Sud
căreia nici eu nu-i mai rezist.
Oriunde-aş pleca
de-acasă
voi veţi crede
că de-acasă fug
şi soarele,
cât este el de mare,
din Sud răsare,
cum tot spre Sud şi moare.

De când m-am născut,
pe toate drumurile,
viaţa mea spre Sud
derapează.

Ce boală străină de mine
o mai fi şi asta
de m-aruncă lumii scandal
şi-mi face nopţi albe
rătăcindu-mă,
cu busola în mână,
spre alt punct cardinal.

CA MÂINE AICI VA FI O MARE

O ancoră,
tatăl meu mi-a lăsat
o ancoră.
Avea de la tatăl său,
o ancoră veche
pe care şi el a primit-o,
de la buni, din străbuni,
o ancoră mai veche decât marea,
că niciodată nu ştii dacă,
mâine,
nu va fi din nou,
pe aici,
o mare – cum,
peste grădini
au mai fost şi alte cărări,
şi case în margine de drum.

Ca mâine aici va fi o apă mare
iar eu am ancora
lăsată din părinți,
am o ancoră în aşteptare
de pe vremea când
prin ograda mea
treceau vapoare,
flote naufragiate în vise
din care, ca înecatul,
mă trezesc strigând:
pământ, pământ!

Treceau transoceanice
prin grădina mea,
spărgătoare de gheață,
vapoare încărcate cu popoare
înspre apa Marmara,
tăiau ecuatorul
păsări migratoare,
prin dreptul ancorei
de pe pământ,
ancora trează
ce aşteaptă o mare.

JOACĂ DE COPII

Mama plecase de-acasă
şi le da-se copiilor în grijă
să hrănească păsările,
dar şi să hrăneşti păsările
e joacă de copii.
Pentru cei care nu ştiu jocul,
ei îl vor inventa atunci, pe loc,
şi va fi aşa:
un copil se întinde pe spate
acolo, în bătătură,
şi altul trage semnul cu creta
împrejur,
apoi copilul se ridică şi,
cu mâna lui,
aruncă, în contur,
boabe la întâmplare.
Alt copil,
maestru de ceremonii,
stăpânul ogrăzii,
va da drumul la pasărea neagră
şi ea va ciuguli
partea cea rea,
partea bolnavă din ispita de boabe.
Şi toată ziua copilul ales
va umbla ciung
de mâna ciupită prima oară
sau va şchiopăta
când pasărea îl calcă pe gleznă.

De va ciupi boabele inimii,
acel copil va pleca repede,
să-i spună mamei:
Am aflat, şi eu voi muri!
Linişteşte-te, copile dragă,
la vârsta voastră
şi moartea-i joacă de copil
de-a pasărea neagră.

Dintotdeauna
pe strada noastră
jocul s-a adeverit,
se moare zi de zi
ca într-un joc de copii,
sub răsărit de lună plină,
se moare şi-n amiaza mare.
La noi pe stradă
se moare din copilărie,
zi şi noapte
se moare de moarte bună.

Mă joc şi-acum
de-a pasărea neagră,
nu glumeşte,
nu glumesc,
mă joc de-adevăratelea,
fireşte,
cum eternitatea înşelătoare
boaba de vreme
îmi ciupeşte.

ÎN GRIJA ŞARPELUI

Spune-mi cuvintele fără păcat,
spune-mi cuvintele
care n-au jurat fals
şi nu şi-au călcat jurământul.
Spune-mi cuvintele
dinaintea ispitirii Evei,
cuvintele care au mărturisit păcatul,
şoapte ce n-au mai ajuns
la urechea mea.

Spune-mi şi mie
cuvintele dintâi
ale Tatălui:
E bine pomul acela
să nu-l cunoşti!
Din pomul acela
să nu culegi roade,
să nu le mănânci.

Şi pentru cine, oare, creşte
pomul păcatului omenesc,
păcat pământesc
dat în grija şarpelui
din grădina lui Dumnezeu?

POSTUMĂ

Îmi vine câteodată
să plec,
îmi vine câteodată
să mor.

Îmi vine câteodată
să plec
în acele insule de departe
de care n-au auzit oamenii
dar de care ştim,
undeva,
ne aşteaptă
cu singurătatea lor,
sau doar noi le aşteptăm
să apară,
cândva,
de sub ape.

Îmi vine câteodată
să plec,
îmi vine câteodată
să mor
uitat în statuia mea
de postum impostor.

FRONTIERE PE APĂ

Am vrut să am casa
lângă o apă curgătoare;
nici nu pot spune repede,
la alegere,
care apă să fie,
un râu mare,
şi un fluviu aş primi
să-mi treacă prin grădină,
vapoare cu oameni,
cu mulți copii
în excursii trecând,
îmi doream cu putere
un râu mare
la mine în ogradă
şi niciodată nu aveam
să mi se împlinească dorința
până când am visat,
ce noapte de coşmar,
am visat că apele mari
au şi ele
un destin blestemat:
odată şi-o dată ajung
graniță de țară.

Râul cel mare
desparte frate de frate,
desparte fiară de fiară
doar de dragul ei zid să fie.

O apă mare ce vine în valuri
nu are loc să treacă
prin grădină, prin sat.
Eu să rămân pe mal,
piatră privind
fără ochi,
petrecând apa ce trece,
să rămân piatra ce gândeşte
fără gând
la apa ce trece.
Fluviu am ajuns şi eu să fiu,
mai am un pas
să mă revărs în mare,
cum mi s-a prezis din pruncie,
să fiu ca din născare.
Dintr-un firişor
de apă jucăuş,
apoi cât pârâul cel mic
ce vara se usca la soare,
am ajuns acum să car
alte râuri înspre mare.

Acasă, în ograda mea
rămân bolovan de sare,
topit noapte, zi,
de dor de fluviu,
dor de mare.

DIN PIATRĂ SEACĂ

Câte vieți va trebui să las în urmă,
câte vieți va trebui să am
până să înțeleg că
zborul naşte pasărea,
aşa cum şi calea
îşi iveşte din colb călătorul,
din cuvântul piatră
se naşte neant,
cum din idee
răsare lume
cât scriu cuvântul scânteie.

Mă ştiu trenul cu vagoanele goale,
prin care cuvintele
aleargă din haltă în haltă,
cum trenul calcă pe şinele lipsă,
după graficul lui.
Sunt punctual,
ajung la vremea scrisă-n perete
şi opresc trei minute la peron –
stau în fiecare gară
cât nimeni nu urcă,
nimeni nu coboară
şi, singur cum sunt,
n-am loc,
din trenul în care
călătoresc pe scară,
n-am loc să cobor în gară.

INTERJECȚII

Nici nu știu cum,
nici nu știu când
mi-am pierdut din putere,
simt asta după cum înjur,
mai blând,
mai pe-ascuns, fără fiere,
cum o dau și eu pe interjecții,
pe onomatopee,
pe cotcodacul jumulit de pene,
caraghios ca bomba fără fitil,
nu mă mai înfurii ca altădată,
eu, Napoleon, piticul din exil.
Mânia mea nici nu doare,
se vede că am pierdut
din suflet, din suflare.
Tânăr și slab de înger fiind
mă-nflăcăram din nimic
dar atât de tare
încât de la mine de-acasă,
pe toată strada, noaptea,
se-aprindeau felinare.
Și de la ce te-nfurii tu,
te-nfurii atât de tare?
Am uitat o cifră
din cifrul pus pe încuietoare,
sub lacătul acela fiind taina
ce-mi ține viața în picioare.

RADIOGRAFII

Citesc poezia prietenilor,
radiografii în vers alb
peste plămânii mei
şi, sub auzul lor,
recit pentru toate urechile:
treizeci şi trei,
treizeci şi trei,
vârsta potrivită răstignirii
cât să-ți faci creştinescul selfie,
vârsta care
nu îmbătrâneşte cu anii.

Repet în suflarea mea
boala din radiografii –
treizeci şi trei.
Cu poezia uitată,
pată albă pe piept,
tuşesc, suflu,
cât filmul să se usuce –
treiştrei – vârsta lor,
vârsta la care şi eu
m-am rătăcit în răscruce.

ADIO

Unde să te înalţi când
orizontul îţi întoarce spatele,
ţie,
celui născut
cu orizontul în spate,
zarea ce se topeşte
cer în mare,
corabie incendiată de privirea ta
şi încă păşeşti inert,
plutind din inerţie.

La capătul paşilor mei
cineva se ridică în picioare
să mă întâmpine.
Am căutat peste cuvântul acesta,
care nu spune nimic,
vorba cea mai scurtă,
vorba potrivită
pentru clipa de pe urmă,
pentru clipitul de rămas bun,
am căutat
până să vin între voi
fără vorbă, fără gând,
am căutat prin toate
lucrurile din casă,
prin sertare, prin dulapuri,
nicăieri n-am aflat
cuvântul minune – nimic.

Nu l-am aflat nicăieri
să mi-l amintesc.
Negăsindu-mi cuvântul,
am să vă spun adio,
vorba în care toți se căiesc.

SUNT RANĂ DESCHISĂ

Sunt rană deschisă spre lume
şi boala în mine îşi face cuibar.

În sufletul meu,
microb bizar,
lumea se ridică în picioare,
străină,
o lume din fiii altei mame,
şi tatăl cu numele-n Cer.

Mă doare durerea
de tot ce mă doare,
lumea creşte
din boală cu spor
copii de microbi,
cu zâmbet de înger –
şi nu mai jigni boala
când sare-n ajutor.

Clipă de clipă
rană pe rană se sapă,
vis peste vis se inundă,
viața mea
mai scurtă-n amiază,
moare în aripa ce bate,
bate vremea în aripă.

FEBRUARIE CEL TRIST

E trist Iisus,
tinerețe fără bătrânețe
în luna februarie.
E ziua în care aş fi refuzat,
eu – primul născut,
eu – prinţul,
aş fi refuzat
să mă nasc cerşetor pe pământ,
aş fi refuzat să mă nasc cerşetor
fără zestrea nemuririi în spate,
paraşută de siguranță,
cu vina zilelor
trăite de alții până la mine,
să am alte naşteri de iertat,
cum şi alții îmi spun:
Mă voi ruga pentru tine!
Se va ruga pentru mine,
cel nenăscut încă,
îmi vor ierta ei, mie,
naşterea în *tinerețe fără bătrânețe,*
cu moartea cât mai aproape?
Să fi vrut eu, asta,
şi mie mi s-ar fi promis
tinerețe fără bătrânețe.
Cine ar refuza unui copil,
celui încă nevenit în lume,
cine mi-ar refuza, mie,
viață fără de moarte?

Tu, copilul care încă nu te-ai născut,
vei avea făgăduința noastră,
a celor vii,
toate ți se vor da ție,
copil rămas pe pragul lumii,
pendul între neființă și ființă,
dar tu ceri *viață fără moarte.*

Vino, copile, a ta este
viața până la moarte,
căci Împăratul cel darnic,
Tatăl tău, de toate îți va da.
O, nesăbuință de copil,
nesăbuință de copil nenăscut,
dornic de viața ce nu se va mai sfârşi,
prunc născut în basme
ca în scutece din frunză de varză.

Şi tatăl şi mama
îi cere copilului răzvrătit
să treacă pasul în lume,
căci ale lui vor fi şi moartea, şi viața,
el, stăpân al Împărăției de nevăzut,
doar sub făgăduința Învierii
se va îndupleca să vină între noi.

Cel înşelat de viață şi de lume,
copilul pe cruce răzvrătit,
se plânge Tatălui, aproapele său:
Eli, Eli, de ce m-ai părăsit?

OCHI BĂTRÂNI

Cu vârsta vine o boală,
vine şi la bărbaţi,
când sângele
se adună în picioare,
caută sita din tălpi
în pământ să se strecoare,
înaintea trupului întârziat.

Sângele meu
trece bolnav în pământ,
mă lasă transparent
în lumina lunii,
cernută şi ea în pământ
prin sângele meu.

În ochii bătrâni
verdele se face umbră gri,
ochelarii coloraţi nu ajută,
ba coboară mai devreme
pleoapa.

Ochii bătrâni
retrăiesc iubirile şchioape,
culoarea
abia strecoară mai devreme
noaptea în pleoape.

VINDECAT DE ROŞU

Nu eu,
laşul scăpat viu
din orice bătălie,
nu eu trebuia
să scriu acest poem.
Şi nu scriu,
doar îmi trec încă o zi
scrijelită în piele, cută stacojie,
zi aniversară de fiecare trăită
încă din pruncie,
să ai şi tu ziua când
gândeşti, sub teroare,
la culoarea vie.
Semnul roşu
are prioritate oriunde,
zâmbet pe sendviş,
întins ca rujul de buze,
cale deschisă prin viaţa oricui,
deschisă şi morţii oricând.
Inima, pasăre roşie,
se face semafor în intersecţie,
trece strada ca apa vie
prin poezie.
Se bate om cu om
într-o mortală frăţie,
sângele meu şi sângele tău
să se unească,
fluviu în spume

să ajungă să fie,
ocean unic în lume.
Cum ne inundă roşul
din visele pruncilor
profețind timpul lor de ostăşie,
ostaşi ucişi, frate pe frate.
Cum să vă spun
ce fior mă rupe de mine,
când am în față privirea ce scapără
roşu pe roşu, în mânie?
Roşu cu roşu se spală
şi încă se mai ține o scamă
de memoria uitării vindecată de roşu,
şi încă se mai ține o scamă
venită din boală.

A trecut vindecarea şi te întrebi,
tu, cel subțiat în suflet
de bolile lumii,
te întrebi de cum oare
boala rămâne în picioare
în cel vindecat,
fie şi de moarte bună
ca în poveşti.
Cum roşu pe roşu se vindecă,
te întrebi ce rană pui peste rană
să uiți sfârşitul, să ştergi durerea pitită
în roşul uciderii de frate?

Port de mic culoarea roşie în sânge,
poemul cel viu –
viața mea laşă purtată de moarte,
poemul pe care nu eu trebuia să-l scriu.

SĂ NUMERI NUMERE

Cum să mănânci prune
fără să le numeri,
nici mere nu poţi mânca,
nici cireşe măcar.
Mâncând fără număr,
mănânci fără nod la saț
şi strici ordinea lumii.

După numere, cândva,
s-au inventariat şi norii.
Asta se întâmpla
tot la alt început de lume;
vedeai îngerii,
dintr-un nor în altul sărind,
cum le scriu câte un număr,
cum îl şterg pe cel vechi.
Vedeai cum caută cu disperare
norii bătrâni,
buni pentru casare
când, cei de sus,
trăgeau apa peste pământ.

Într-o noapte
mi-am numărat pantofii,
i-am numărat pe hol,
unul câte unul, în perechi,
cum i-a prins noaptea
şi i-am silit să stea

fiecare stâng lângă dreptul lui,
noaptea, la numărat.
Mi-au ieşit douăzeci şi trei,
cu papuci cu tot.
Un pantof a rămas singur,
n-avea pereche şi nici nu semăna
cu perechea altuia,
un pantof pe dreptul,
un pantof perfect,
nici nu arăta să fi fost purtat,
tocul întreg, talpa fără cusur,
şiretul ca nou
şi lustruit de părea lăcuit,
dar ce să fac cu el.
Am deschis geamul
şi l-am lăsat pe trotuar.

Ce trist sălta pantoful meu
singur pe stradă,
cum păşea şontâc şi şui,
cu pas de unipod, el,
văduv fără văduva lui.
Am închis geamul,
să fac ordine din nou
între pantofii mei.
I-am aliniat să-i număr,
nu greşisem şi acum număr la fel –
douăzeci şi trei.

Speriat de pasul unipod,
anii mei nescrişi, nenumăraţi,
i-am împerecheam cu norii,
popor de cifre pe zidul de senin.

TATUAJE DE UMBRĂ

Miroase a fum în jurul meu,
vremea a trecut de copt,
creierul – pumn de cenuşă,
vreme de scrum,
pe făraş, gunoiul gândit o noapte,
lasă-l la uşă,
maşina vine după opt,
miroase-a fum.

Cu pasul tăcerii calc
zăpada hârtiei,
cum merg desculţ prin zăpadă,
semne de om,
troiene în noianul tăcerii,
şi murmur romanţa,
figura de stil despre nori –
tatuaje de umbră
pe umăr de vânt,
ceară de taină a serii topită
în flacăra nopţii.

Acum e ora să piară idila
amiezii din câmp, spini de răcoare –
roza canina şi iasomie,
sub destrămatele tatuaje de umbră,
nor nestatornic – noaptea,
albă petală de insomnie.

Ultima cafea,
lângă arcul spart, tolba de săgeți netrase,
catalog cu morți încă vii,
gest tandru –
amurg la preţ de cafenea,
insomnia presară polenul
din zaţul de curară,
să-ngân versul de adio,
greu de lepădat, de ne-nghițit povară.
Voi reciti Einstein să pricep de cum timpul,
buche isteață,
mă cuprinde,
de cum spațiul străin,
tună/fulgeră-n răzvrătire,
aceeaşi ştimă-catren.
Ziua apune peste harta ajunsă
portativ şi refren.
Fluier scurt, scurt cât
să sperii un câine,
mârâit de singuratic când,
sub paşii mei,
orizontul, din spațiul efemer,
devine timp în veşnicie,
şi numai cât fluier.
Miroase a fum în jurul meu,
vremea a trecut de copt,
viața – pumn de cenuşă,
vreme de scrum,
pe făraş,
gunoiul gândit rabdă la uşă,
pregătit de drum,
maşina vine după opt,
în jurul meu miroase-a fum.

ŞI NAŞTEREA E BOALĂ

Am din naştere o boală grea,
cum şi alţii au boli;
sunt pe picioare
şi nu-mi vine a crede
că sunt
pe picioarele mele.
Păşesc pas cu pas
înspre calea lumii
şi nu-mi vine să cred –
eu sunt cel care păşeşte pe cale;
citesc în ziare
şi nu-mi vine să cred:
ziarul scrie despre mine.
Oglinda perversă,
insistentă în minciună,
mă face să cred că eu
sunt cel care se bărbiereşte
în fiecare zi,
cel care se trezeşte dimineaţa
şi se spală pe dinţi
să-şi sângereze vorbăria.

Mi-am luat aparat de filmat
şi ar trebui să-mi spună adevărul
dar, a doua zi,
tot filmul pare trucaj,
pare butaforie,
ca tot ce-am trăit.

Au dreptate judecătorii
să nu ia filmarea drept probă:
viaţa mea e un fals.

Vreau să mă văd cum dorm,
cum mă trezesc,
să fiu sigur de mine
dar mă tem că
nu-s tot eu cel trezit
şi cel care îmi filmează trezirea,
nu-s cel care trăieşte,
nu-s eu cel iubit
şi nu-s tot eu cel care
nu crede în iubire,
nu eu renasc în fiecare zi,
reînviat şi neîncrezător în înviere.

În trup de muritor,
altul respiră cu plămânii mei
iar bănuiala mea de om nebun
are temei solid în boală,
o boală cum şi ceilalţi au.

Sunt, când sunt, abia cel care scrie
şi cel care nu-şi crede scrisul.

NOD PE FRÂNGHIE

Ți s-a-ntâmplat,
când aveai mai mare nevoie
de o frânghie
s-o afli uitată,
pe undeva, prin casă,
încâlcită
şi plină de noduri?

Ai nevoie de o frânghie,
cine nu ştie,
ți se-ntâmplă și ție
de trebuință să-ți fie
o banală frânghie,
s-o faci nod,
s-o faci laţ,
sub grinda de pod.

Te-apuci cu răbdare,
ai toată noaptea la îndemână,
să tragi de capăt
şi dezlegi un nod,
cu unghia, cu dinții,
ție îți trebuie frânghia întreagă
şi nu vrei s-o tai,
vrei s-o deznozi cât e de lungă.
Te şi întrebi,
descâlcită şi-ntinsă,
dac-o să-ți ajungă.

Şi poartă noduri fără număr,
ghemul, o mie;
unde se rupea
o-nădeai, un nod, două,
să crezi că, în mână ai,
frânghia nouă.

Tragi de nod, scapi de-o boală,
mai înțelegi o iotă
cum ai întoarce foaia
din cine ştie ce enciclopedie,
temeinic făcută ca nodul
din cartea despre noduri pe frânghie.
Citeşti şi deznozi,
n-o să reuşeşti să tragi
toate nodurile azi.
Mai citeşti şi mâine,
încă vreo zece zile;
foaie cu foaie, până
frânghia ți se îmblânzeşte
în mână
și ghemul întreg se dezdoaie.
Ai terminat de citit cartea
trecută nod cu nod
şi ai acum frânghia dreaptă
s-o măsori cu metrul.
Până ți-aminteşti
la ce-ți trebuie draga ta frânghie,
nod în şerpărie,
o faci din nou ghem
s-o laşi de unde-ai luat-o –
în magazie.

ARIPA, COASA

Tânăr, poate copil,
visam la neîntâmplata moarte
de sub pleoapă,
de sub cerul limbii mute,
visam poezia.
Eram poate copil şi visam
vulturosul poem prizonier
în junghiul din coastă,
să mi-l scot eu însumi
şi să-l scriu din mila disperării mele
cum bunicul se mânia milos
pe unghia vie
când îşi potcovea singur calul,
şchiopătând apoi împreună.
Cu potcoava în mână,
bunicul lăcrimează lângă mine şi-acum.
Acesta eram eu,
cel potopit de nevrednicie,
şi,
parafrazând veşnicia altora,
nu credeam să-nvăţ a trăi vreodată.

Nu eu am scris acele poeme de crivăţ
să bat puncte cardinale în cer
şi iată că mă voi usca mâhnit de moarte,
cum m-am speriat şi m-am lăsat alungat
de pasărea ce cuibărea în sufletul meu.

Cu trufia mea de cadavru sărac,
trăiesc din vitrega umilință a poeziei
care mă ține de suflet şi,
dintr-o veche şi ruşinoasă miluire,
mă iubeşte țâfnos.
Aşa voi muri în infamia zilei,
sorbind încă otrava tulburată de zbor
cu limpezi, triumfale poeme ale copilăriei
plutind aproape, lipite de mine,
cu puful cald din gălbenuş,
că nu vei şti cine pe cine va naşte
şi destinul cui se poartă pe sine.

Oh, acvilă haină,
trec anii rotindu-mă înnourat
deasupra copilăriei fără s-o mai ajung
şi dacă m-ar fi lăsat inima, cum ştii,
îți luam gâtul cât eram de mic.
Pasăre adulterină a sufletului meu,
şopteşte-mi cum îmi vei reînvia anii
chiar azi sau când,
cât de curând,
ne-o fi moartea mai dragă.

Da, acum înțeleg,
pe mine mă vrei logodnic,
după mine vii cu pana ta subțire,
cosind înşelător poeme din alte ogoare.

Să trag deasupra-mi bolta veşniciei
şi tot nu cred să-nvăț a trăi vreodată.

Botoşani, 15 ianuarie 2001

APOCALIPSA A DOUA

M-am obişnuit cu învierea altora, cu viaţa grotescă în neorânduiala ei şi, ştiu, abia moartea mai face puţină ordine în zilele noastre. Dar, acum, scuturat de cutremur, pământul alunecă.

Nu căuta rostul întâmplării cu mintea ta de cenuşă, de cum, mort fiind, fuge groapa de sub tine şi te vezi iarăşi viu, ridicat în picioare. Pentru morţii de ieri, azi e sfârşitul lumii cum pentru orice nou născut e începutul. Cu ei a reînviat şi dreptul de viaţă în fosta lor moşie.

Curg mormintele în vale cu şopârle încă vii, candele aprinse din noaptea de-nviere. Da, şi viaţa mea va trece prin catastrofa Învierii. Bătrânii se minunează, n-au mai văzut aşa ceva de la cutremur, de la potop.

Fuge pământul de sub picioare, cimitirul e dus din deal în vale, cu bisericuţă cu tot, cu clopotniţa din poartă şi pomenile din Sâmbăta Morţilor, cu rândunicile clocind molitve în streaşină de stuf, şi cu Cerul Învierii ce va veni, cu tot inventarul său cimitirul defilează prin sat şi oasele s-au împrăştiat peste podeţe, morţii să ajungă la casele lor, os cu os, *restitutio ad integrum*.

Se întorc morții din deal cu sacii de dormit în spate, ranițe – amintiri din jefuirea neantului. Şi de ce, Ioane, venim iar în sat, se întreabă morții, când atâta lume s-a tot dus? Teferi şi vii astăzi, schilozii deschid porți de văduvă, poarta ciungă, uitată de zăvor, şi se aruncă pe găleata de fântână cu sete veche, de parcă n-ar veni din capătul livezii.

Da, venim! Cimitirul se deşartă, s-a spart şi Iadul larg, şi Raiul tot s-a spart, dealul este iar al răzeşului cel vechi, sentință definitivă a Judecății de Apoi: împământenit din nou să fie, pe veci, şi viu şi mort, în dreptul său de proprietar. Sătenii vii, câți erau, răpuşi în mirare: Aşa ceva n-am mai văzut dinainte de război. Ce război? Ăl dinainte de cutremur! Ce cutremur? Poate ăl dinainte de război, semn sigur că e sfârşitul lumii, apocalipsa a doua.

Doar răposații, ajunşi şi ei acasă, nu puteau crede: cum să fie sfârşitul lumii, cum să fie ăsta capătul, când abia am dat de gustul vieții. Țaței Pachița, moartă şi ea de ani buni, i s-au întors amândoi bărbații, unul dispărut în război, altul mort la colectivizare, amândoi – drăcoşi, drăcoşi de se bat şi azi cu strănepoții pe hatul dintre vii, pe locul de mormânt.

Unde s-a mai auzit să vorbească morții cu viii, până acum doar viii se plângeau morților iar ei ascultau. Alunecăm în cer şi în biserică se cântă nefirescul intrat în firescul vieții mele. Din

generație în generație, din om în om – alunecări de pământ, de ceruri. *Cimitirul din deal* a ajuns *Cimitirul din vale,* coborât în râpă, la pârâu, cum părinții noștri urcați la cer au mai fost alungați din Rai, pe pământ, mai jos de pământ.

Satul a ajuns în deal şi, cei întorşi din lume, vor poposi direct în cimitir unde, pe vremuri, era satul. Aşa va rămâne în veci, cum cântă popa, până la alunecarea de mâine şi iar vor reveni lucrurile în normal, satul va fi în vale de cimitir, restituit după hărțile de la cadastru şi, în cădere liberă, vom ajunge în buza râului, cu familia reîntregită, hotar între limanuri, cu vii şi morți, iar de acolo drumul nostru o ia limpede, la vale, apă curgătoare. Vom curge din râu în râu, până la Dunăre, să ne revărsam în mare.

Fereşte-te din cale, se-nfiripă ordinea nouă; morții au primit o scurtă învoire, răgazul vieții cât fumezi țigara, pauză pentru curățenie generală. Mâine, soborul de preoți sfințeşte noul cimitir privat, *Parcul Repatrierii,* încă un nod pe eşarfa de inaugurări a primarului.

Aşa au scris ziarele despre învierea din satul meu – o catastrofă, o alunecare de teren dintr-o proprietate în alta, peste garduri şi haturi. Să fie asta învierea aşteptată, învierea – fenomen al naturii – omoară şi-i întristează pe cei vii, ca blestemul căzut din Cer, peste lumea cea vie în care, cu aprobare, nimeni nu mai moare.

LITANIE DE MIREAN

Vin din trupul
care miroase a lut
şi încă, din naştere,
am fost al acelui trup
greoi la iubit,
nepriceput
în cele lumeşti,
străin de misterul stelar,
trupul meu căutat de boli
arvunite
de viermii din adânc,
toate – doar țărână.

Vin, Doamne, din humă
şi acolo m-aş întoarce,
cu tot ce a mai rămas de spus,
când vremea ploilor va sosi.

Lutul din mine
nu stă în picioare,
nu are ținută
şi adoarme uşor,
cade în genunchi
unde-i noroiul mai mare,
cade şi fără povară,
nu suportă desaga
luminii din zori.

Lacom mi-i trupul,
nevolnic mi-i gândul,
certat stă cu lumea
spate în spate,
fără o vorbă să-şi spună.

Trupul meu,
plin de păcatele blânde
care l-au ținut departe
de cele stricate ale lumii,
prea slab să rupă maluri,
prea mic să calce grădini străine.

Umblă zvon de drum lung,
cineva se pregăteşte să plece,
va pleca singur,
gând de uituc,
nu ştie de unde pleacă,
nu ştie unde va ajunge.

Bagaj de pus în şa –
doar acest suflet mâhnit,
cu iz de lut proaspăt săpat,
cămaşă nepurtată,
rămasă ca nouă.

Putrezeşte şaua pe calul zăbavei,
îmi putrezeşte trupul cu şaua pe el.

PARABOLĂ CU PARCĂ

Vine o vreme când
te va părăsi
şi singurătatea.

Profeţia asta
mă paşte de mult,
de pe când încă
număram colţurile parabolei –
vânătăi pe buze,
oh, cuvintele mele violente.

Şi cine să mă creadă
în singurătatea
crescută odată cu mine,
ca două continente,
frate geamăn
lângă sora geamănă,
cine să creadă.

Treceau pe lângă mine
toţi ai mei,
cum şi voi aţi trecut,
dar nici atunci
singurătatea,
magnetul care
respinge totul,
pe mine nu m-a trădat.

Până când ţiganca,
ursitoarea care
credea în mine
mai mult decât eu aş fi crezut,
ursitoarea care
continua să creadă
în norocul meu,
haină îmbrăcată pe dos,
mi-a spus
viitorul de toţi banii
pe care-i aveam:
pune-ți banii aici,
nu te zgârci
şi norocul îl vei afla întreg.

Şi mi-a ghicit adevărul,
de-ai fi zis că ţiganca
abia s-a-ntors
din ziua mea de mâine,
să-mi spună profeția de *parcă:*
Eşti singur?
Te aşteaptă o vreme când
şi singurătatea te va părăsi.

PASĂREA CARTOF

Pasărea cartof zboară doar noaptea ca pasărea fără aripi ce ar muri de ruşine să zboare ziua, în rând cu vrăbiile, la întrecere cu alte păsări sublime ce-şi întind aripile binecuvântate peste poala vântului, păsări menite din ou zborului.

Pasărea cartof, care e chiar un cartof, zboară şchiopătând de-o aripă, de alta, şchioapătă atât de tare de parcă nici nu le are, zboară cu durerea ce-o sfârşeşte, mirându-se şi ea de cum un cartof zboară. Noaptea, cade adânc sub brazdă, pe unde doar cartofii zboară şi nici o altă pasăre.

Am întâlnit, în preajma amurgului, stoluri de cartofi, lanuri întregi (sau să fi fost numai grămezi de legume) ce fremătau în carnea lor ascunsă, în carnea lor albă, fremătau pornindu-şi motoarele pentru zborul ce nu-l mai puteau stăpâni.

Zborul – coşmarul oricărui cartof, mi-am zis. N-are cum să zboare cartofii, nici în zile de rând, nici la sărbători uitate în schituri de piatră. Dar am găsit urme în visele magilor plecați de mult de pe pământ, şi ei zburători precum cartofii, în visele lor aflându-ne sufletul, ciudățenia absurdă ce încă ne ține în aer.

Ce foc să fie în cartof să-l ridice sub nori, pasăre născută din vrajă şi blestem, clocită ca dintr-un ou de monstru, rupere de regn, buruiana cu focul înălțării în ea. Pasărea cartof zboară înalt înspre ceruri şi, dinspre ochii mei neştiutori, viața legumei pare inertă.

Ce miros omenesc au cartofii putrezi, ce boală omenească îi macină moale, topindu-i rotund – bulgăre de zăpadă. N-am văzut doi cartofi la fel; o lume de originali – cartofii! Şi fiecare zboară în felul său, cu stil de mare artist. Am dus cartoful la ureche şi am auzit, în ou, zborul lanului. Cum să nu iei lecții de zbor. Tu, fără aripi, cum să nu-ți doreşti un maestru cartof?

De la pasărea cartof am înțeles cum, fără să te ştie lumea, se poate zbura spre înălțimile de sub coaja ta subțire, de sub coaja ta fragilă ascunsă de țărână, să zbori spre cerurile de nezărit, spre astrul tău de neaflat ziua, de neaflat noaptea, fără să te ştie nimeni.

Să înveți de la cartof să-ți ții cumpătul, ambițiile în zbor, să ții în frâu mândria ce te va prăbuşi în nori, fără să-ți mai vezi cuibul din pământ, să prinzi secretul supraviețuirii genocidului din fiecare an, să n-ajungi nici fiert, nici cartofi-pai în ulei încins, ce oroare; să prinzi secretul cum să scapi de îngheț, să eviți să fii fiert în aburi, dat pe răzătoare – tu, leguma aleasă de Dumnezeul tău, menită zborului, păzită de ispitita păcatului.

Cu trup de bărbat şi femeie în aceeaşi viaţă,
fiinţă desăvârşită atât de cuvioasă în tot ce face,
cartoful trece în zbor fără să-i pese dacă-l vezi –
ca pasărea cea mai apropiată de ignoranţa mea.
Cartofii dorm în pământ, acolo cresc şi se
visează ca păsări ce zboară, pământul din care
voi învia şi eu până la Paşte.

TRAMVAIUL NAŞTE ÎN STRADĂ

Văzusem dintr-odată tramvaiul
- femeie gravidă
născând în grabă prin staţii,
naşte copii de toate vârstele,
gata îmbrăcaţi,
abia născuţi alergând
la slujbe, la piaţă,
care acasă alergând,
abia născuţi de mama lor
şi atât de grăbiţi,
lumea nebună
născându-se pe sine
şi apoi toţi ne rugăm,
pe scări, în genunchi,
la Tatăl nostru, Vatmanul,
Tatăl nostru de-mprumut,
să ne primească înapoi
în tramvaiul venit din Rai.
Of, Doamne, dacă Iisus nu-i
decât geamănul meu,
eu, bastardul, voi fi fratele lui.

Tramvaiul din oraşul meu,
mamă la mâna a doua,
adusă din import,
cu reclame în limba germană,
tramvaiul îi naşte
cu boli trecute de leac,

cu rețete compensate,
cu farmacii în colțul străzii –
toate aflate mai întâi
într-o burtă de mamă-tramvai.

Îi naşte cu ceasul la mână
potrivit pe ora de import,
vorbind la telefon cu destinul
pornit de la jumătate,
să potrivească ácele
pe orarul de tramvai.
Cineva ar fi vrut să coboare
cu o stație mai încolo,
cu o stație în urmă,
doar o bătrână e nedumerită:
Bine, maică, în stația asta
eu am mai fost,
în poartă, la Sfântu' Ilie,
mai ieri am coborât aici
ca din altă viață.

Mamă la mâna a doua,
femeia naşte lumii pereche.
Îi naşte cu ceasul potrivit
pe ora străină,
vorbind la telefon
cu destinul
pornit de la jumătatea vieții,
şi acum se coboară,
la înghesuială,
în mână cu bagajele vreunui străin:
Dar, hai, coboară odată!

Tramvaiul naşte
în mijlocul străzii,
acolo unde l-au apucat durerile,
din staţie în staţie
naşte tramvaiul lumea asta
care nu se mai termină.

O bătrână nedumerită coboară
cu o staţie mai încolo,
cu o staţie în urmă:
Bine, maică,
în staţia asta eu am mai fost,
în poartă la Sfântu' Ilie,
la Învierea trecută.

ÎNTORS PE DOS

aecriM aerpO – mi-i numele
întors pe dos, citit de la coadă.
Din numele ştiut pe dinafară,
nimic nu mai e de înțeles
de parcă am plecat din țară.

Întors din vis prea furios
în bezna trează
m-am întors pe dos acasă,
dar ştiți cum arată,
cum doare falanga,
o unghie întoarsă?

Cu limba frântă-n gură
întorc cerul, palatinul negru,
ocolesc ochii să-ntorc creierul
vânturându-i tăciunii,
în lumină cade argintul din zgură
cum n-au pe nimb nici sfinții
când pe Dumnezeu îl fură.
Întorc urechile cu dinții
până-n rădăcina măselei de minte.
La oglindă îmi scot
limba de moarte
şi-o-ntorc pe dos,
pe ultimul cuvânt,
şi-mi întorc nările
stârnite de miros,

în taina căilor de ceață
călcate-s în picioare,
când sârma ghimpată ară
prin talpa desculță
o graniță avară.

Femeie, cu raiul tău întors şi el,
mă prăbuşesc din rădăcini spre tine,
spin înmugurind, din nou,
pe rana de pe tâmplă.
Din toate cele întoarse,
şi sufletul, în umbra amiezii,
din os în os
l-am întors pe dos
până-n țurțurele spinării
bătut de gheață,
cu spaima jarului
înviat din cenuşă.
Îmi întorc zilele din gândul uitat
cerul să-l răstorn peste pământ,
să-ntorc aştrii
şi toate-n haos înapoi,
vis cu vis să-l visez din nou.
Şi mi-i greu,
cu timpul sleit în roți,
să-ntorc pe dos clipa,
să ajung în ce va fi
din noapte-noapte
peste zi,
din pâine mă-ntorc
pe dos – în cuțit
şi revin în grâu,
cum ploaia iarăşi este râu.

Din viață mă-ntorc în naşteri,
mă-ntorc din morți
şi lumea după mine
din noroc se-n întoarce
aprinzând stafii de sărbătoare
să lumineze-n porți.

Trasă peste cap,
pleoapa vie ochiul crapă
lăcrimând în lacrimă de fragi
şi văzul meu, cristal hidos
răstoarnă iarăşi tâmpla-n jos
şi vorbe-mi curg, sare pe obraji.
S-a prăvălit şi casa peste râpă,
cu hornul în pământ scurmând
după urmaşii din nadir.
În noaptea asta era
să fi înnebunit frumos,
când lumea s-a-ntors pe dos.

Doamne, întoarce-mă iarăşi,
în ce am fost în viață
şi-n ce viață n-oi mai fi,
întoarce-mă pe față.
Sub curcubeu, ecorşeu de serafim,
cu silă de fulger căzut peste gunoi
putrezesc în carnea violetă, Doamne,
dă-mi să fiu Mircea Oprea înapoi.

EPILOG

INELUL MEU LA PICIOARELE FARAONULUI

De mic, poate şi înainte de a mă naşte, vânam cu ochi de tâlhar comoara cea mare. Nu-mi spusese nimeni de ea dar, ştiam, eu eram cel nimerit s-o găsesc.

Aflasem că undeva, în lume, e ascunsă comoara ce nici în vis n-o văzusem şi n-am încetat s-o caut. O căutam cu credința că, eu, visând la comoară, comoara pe mine mă visează.

Copil încă, am început ucenicia la tâlharii vestiți buchisind abecedarul să pricep meşteşugul de a jefui fără să fiu prins, fără să fiu ştiut; am întrebat cărțile vechi, i-am urmat pe maeştrii mei, furii care şi-au nenorocit viața tot vânând comoara veşniciei, am urmat magii şi profeții – oaspeți în vis, silindu-i să-mi spună taina criptei de neajuns.

Ani buni am slugărit la maeştrii nevăzuți, am spart piatră, am tăiat lemne, am cărat țucale, cât să le fur meseria.

M-au uimit dintotdeauna jefuitorii de morminte, de la ei învățând să murmur descântecele potrivite ca, ferit de ispite, să trec

peste blesteme şi vrăji, să ajung teafăr la mormântul de aur al Faraonului. Târziu, spre capătul nopţii, am aflat cum pot ocoli trapele, capcanele, tezaurul cel scump să-l iau întreg pentru mine, spre a-mi topi pornirea cea rea.

Mă ştiam deja în stare să ajung acolo, singur şi fără ajutoare, doar cu uneltele potrivite, furate ori făcute de mâna mea. Până când, iată, mi-a fost dat visul: şi se făcu, pe nesimţite, pe neştiute, să ajung în mormântul cel adevărat. Venise clipa, sub o lumină nepământeană, să iau pentru mine odoarele râvnite de când mă ştiu, să-mi liniştesc neastâmpărul furiei.

Sacii şi boccelele ticsite cu odoare aşteptau să le car, pe rând, până la cămilele priponite la intrare. Lângă mine, în mormânt, zăceau temerarii care călcaseră şi ei pragul veşniciei, drumul fiind presărat cu ruina moaştelor, glorioase cândva. Tigvele descărnate ale prădătorilor îmi zâmbeau; mă recunoscuseră, le fusesem ucenic.

Da, cât de curând, le voi continua şirul. Ştiam preţul salvării: să-mi pot păstra visul întreg, se cerea să-l plătesc. Mi-am scos din deget inelul cu care venisem, avere păstrată din părinţi, şi l-am lăsat la picioarele Faraonului să-i sporesc comoara, fericit să mă pot trezi cu mâinile goale.

CUPRINS

Volume:
Polul Est (plachetă – poezie și aforisme, 1979); Gravitația lunii (poezie, 1988); Mirarea de mine (aforisme, 2010); Mirarea de voi (aforisme, 2012); Împăcarea cu lumea, Jurnal de Curtești, (2013); Să dai mâna cu președintele (proză – 2015); Vârstele mirării (Sentințe lirice, 2017); Oaspetele din condominiu (roman – 2017); Cuvântul ca spectacol (publicistică literară - 2018); Reacții adverse (aforisme, 2019); Aporii defecte (aforisme, 2020); Subversiv (aforisme, 2022).

Aforisme în antologii din străinătate: Antologia dell'aforisma romeno contemporaneo (Genesi Editrice, Torino, 2013); Aphorismes roumains d'aujourd'hui, (Editura Stella-maris, Brest, Franța, 2019).

Distincții:
Trofeul Festivalului Internațional al Aforismului Tecuci; Trofeul Festivalului Național Garabet Ibrăileanu Roman.

E-mail: opreamirc@yahoo.com

TOT CE NU VĂD

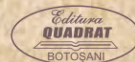
Viaţa să fie numai
cât văd cu ochiul,
ce simt în degete
de aproape
şi în auz – de departe?

Viaţa numai atât să fie?

Când nimic nu se aude,
nimic nu se vede,
nimic nu ai să atingi –
viaţa unde să fie
decât în toate acestea
care nu se văd,
nu se aud,
nu se simt.

Stânca goală, aspră –
orizontul –
şi tot ce nu văd,
la nimic privind,
este viaţa mea care vine.

Mircea Oprea

ISBN: 978-606-723-241-7